

THRILLER

MARY BURTON POSLEDNÍ SLOVO

KVŮLI NEVYŘEŠENÉMU PŘÍPADU MUSÍ
ZOUFALÁ ŽENA ČELIT NELÍTOSTNÉMU ZABÍJÁKOVÍ

Poslední slovo

Text copyright © 2018 by Mary Burton
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com ,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolina Medková, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3586-0 (pdf)

MARY BURTON
Poslední slovo

přeložila Karolina Medková

VENDETA

ZMIZENÍ GINY MASONOVÉ
SLOŽKA S ROZHOVORY #1

Kaitlin Roeová

Pondělí, 1. ledna 2018, 1.00

Jmenuju se Kaitlin Roeová. Jsem jedinou svědkyní únosu mé osmnáctileté sestřenice Giny Masonové. V uplynulých čtrnácti letech neuběhl jediný den, kdy bych si ty poslední okamžiky s Ginou a zamaskovaným neznámým mužem na potměšilé cestě nepřipomínala. Moje neschopnost Gině pomoci mě týrala celé roky. Potlačit pocity viny a lítosti jsem se pokoušela mnoha nepříliš moudrými cestami. Alkoholem. Drogami. Sexem. Nežila jsem svůj život dobře.

Ale to se všechno změnilo.

Šlápla jsem na brzdu, vystřízlivěla a vrátila se do Richmondu ve Virginii. Jsem ochotná čelit lidem, kteří mě považují za opilce a lháře. Mým cílem je natočit rozhovory s kýmkoliv, kdo byl nějak provázán s Gininým případem, a pak všechny ty rozhovory upravit do podcastu, který snad vrhne světlo na sestřenčino zmizení. Možná konečně najdu cestu, jak ji přivést domů.

PROLOG

Čtvrtek, 15. března 2018, 18.00

„Ahoj, jsem Gina Masonová, ze školy Saint Mathew, maturitní ročník dva tisíce čtyři! Vítejte ve fotbalovém týmu Rebelek – finalistek okresního přeboru po tři roky v řadě!“

Díky vzpomínce na videonahrávku s Ginou se mu dusivé, horké místo pod postelí Jennifer Ralstonové stalo snesitelné. Už téměř tři hodiny tu na ni netrpělivě čekal. Tulipány naaranžované do tvaru srdce vedle něj mu dodávaly útěchu a posilovaly jeho odhodlání.

Čtrnáct let Ginin osud nikdo neznal – a ta nejistota byla mučivá. Gina se kamarádila s každým, zejména s Jennifer, a tahle žena jeho anděla společně s ostatními na té temné ulici opustila. Ginina ztráta utvářela kaleidoskop čím dál tím černějších myšlenek, které ho nakonec dohnaly sem.

Prsty zlehka přejel po slonovinové rukojeti svého dvacetimetového loveckého nože. Už jen pár minut. Už se blížila.

„Dnes bych ráda všechny spoluhráčky požádala, aby o sobě něco málo prozradily. Povězte mi, co máte nejraději, jaká je

vaše oblíbená barva, kdo je vaše tajná láska a jakou superschopnost byste chtěly mít.“

Do předních dveří vklouzl klíč a tři sady zámků se uvolnily. Známa znělka domácího zabezpečovacího systému ohlásila její příchod. Klávesnice při každé zadané číslici pípla a pak se všechny tři západky zase zasunuly. Ten postup se nikdy neměnil.

Vědomí, že není jediný, koho Ginino zmizení mučí, mu poskytovalo útěchu. Jennifer předstírala, že je v pohodě, ale on věděl, že tomu tak není. Zcela správně si dávala za vinu, co se Gině stalo.

Prsty sevřel rukojeť nože. Na naleštěných parketách zaklapaly podpatky, kabelka dopadla na malý stolek v předsíni a klíče zacinkaly v modré misce. Na podlahu dopadla jedna bota a pak i druhá.

Cvakl vypínač a světlo ozářilo schodiště do patra, zatímco bosé nohy procházely domem do kuchyně. Cinklo sklo, jak si Jennifer nalila svou první večerní sklenici vína. Sledoval ji dost dlouho, aby věděl, že pije, aby zapomněla. Vteřiny ubíhaly – a pak další cinknutí láhve o sklenici. Druhé kolo. Přesně dle pevně zavedeného pořádku.

Dřevěné schody zaskřípaly. Zadržel dech a utišil hlasy ve své hlavě. V ložnici se rozsvítily lampy a odhalily pěkně upravené prsty na nohou, když prošla okolo.

„Má oblíbená barva je modrá. Mám ji ráda dokonce tak moc, že jsem svého psa pojmenovala Modrásek. A mojí tajnou láskou je Angel z Buffy.“

Čtrnáct let bez jediné stopy po Gině byla dlouhá doba. Možná že se mu nepodaří přivést Ginu zpátky domů, ale konečně jí alespoň zajistí spravedlnost.

Jennifer Ralstonová bude první. Její trest: smrt tisíci bodnými ranami.

Ticho narušilo zvonění jejího telefonu, až mu tělo sevřela další vlna napětí.

Odpověděla při třetím zazvonění. „Čau ségro,“ ozvala se trochu bez dechu. „Jo, za půl hodiny budu hotová. Co? Ne, musíš přijít. Ashley, Kaitlin jsme slíbily, že dorazíme obě.“

Jennifer se několikrát napila a poslouchala sestřino žvanění.

„Kaitlin je teď profesorkou mezilidské komunikace na univerzitě.“ Ticho. „Proč tam jdeme? Spíš je otázka, proč bychom tam chodit *neměly*. Navíc Kaitlinin podcast by mohl pomoci znovuotevřít Ginin případ a dát nám všem konečně klid, že se to uzavře.“

Gina. To jméno škrábalo a drásalo. Jennifer neměla právo její jméno vyslovit. Uctívat takhle Ginu teď znělo prázdně.

Další ticho a pak: „Jo, Kaitlin se mnou už rozhovor dělala. Od střední se dost změnila. Je klidnější. Vážnější. To dává rozum, ne? Ok. Doraz ke mně za půl hodiny.“

Jennifer přešla do koupelny a pustila sprchu. Z místnosti zanedlouho začala proudit pára. Navolila si na mobilu příjemnou rockovou hudbu z éry jejich dnů na střední.

Pak z ní sklouzla rozepnutá halenka a postupně se vysoukala i ze sukne. Než si sundala podprsenku a svlékla kalhotky, oblečení si pečlivě pověsila do šatny. Potom vstoupila do sprchy.

Vylézt zpod postele s nebesy bylo jen trochu nemotorné. Minulý týden si to vyzkoušel, a nenarazil na žádný problém. Neslyšně vstal, aniž by porušil bílé květy tulipánů.

Skleněné dveře sprchového koutu byly zcela zamlžené, ale siluetu vypracovaného Jennifeřina těla za nimi i tak viděl. Její štíhlé boky se svůdně vlnily v rytmu hudby. Zaklonila se, aby si do horkého proudu dala i hlavu, a vystavila tak svá plná prsa, přes jejichž bradavky stékala voda. Zatímco si šamponem myla vlasy, na kachlíčkách vibrovalo dunění bicích.

„Kdybych si mohla vybrat nějakou superschopnost, bylo by to létání. Představa letu vysoko v oblacích je vzrušující.“

Muž narovnal záda a přistoupil blíž. Mezi dvěma takty hudby zavržala podlaha.

Prsty vnořené do mydlinek se zastavily. Představoval si její mozek, tu prapůvodní část každého člověka, jak zcela správně šeptá o hrozícím nebezpečí. *Nejsi sama*. Zaváhala, pomalu se otočila a rukou setřela opar. Otevřela levé oko a jejich pohledy se setkaly. Následující chvíle se odehrály ve zpomaleném tempu.

Tváří v tvář této nečekané hrozbě její mozek zjevně na okamžik ochromil nevěřící údiv, než to pochopila.

Zalapala po dechu a klopýtla. Šampon jí skápl do očí a přiměl ji tak znovu sevřít víčka. Roztřesenýma rukama si horečně setřela mydlinky z obličeje a narovнала se.

Hudba okolo dál duněla.

Nabrala dech a rozkřičela se.

První výkřik pohltila hudba. Jak couvala, uklouzla a tvrdě dopadla na podlahu sprchy. Šmátrala po lahvičce šamponu, aby ji po něm hodila. Úplně lehce ji odrazil.

Ruce se mu chvěly vzrušením. Na tenhle okamžik čekal tak dlouho. Prvním rychlým výpadem nože umlčel její křik. Krev se mu rozstříkla po ochranných brýlích. Kvůli horkému proudu vody a krvi mu rukojeť nože v ruce klouzala. Pevně ho uchopil a znovu bodl. Krev a voda kroužily kolem odtoku.

Sesunula se dopředu a sevřela mu přitom paži v obleku. Nehty se do něj zabořily, ale nemohly proniknout skrz. Nikdy ho nenapadlo, že to bude tolik krve, když sledoval, jak odtéká pryč.

Třetí bodnutí uvolnilo další proud krve po jejím plochém břichu až k jejím dlouhým nohám. Jeho bílý ochranný oblek byl pokryt mydlinkami, vodou a krví.

Před dalším bodnutím zaváhal, a tak jí poskytl čas pozvednout ruku a pokusit se zablokovat následující ránu. Ostří jí hladce projelo masem na předloktí.

Zírala na něj pátravýma, vyvalenýma očima.

Otočil kohoutkem, aby zastavil vodu. Kolem nich se rozprostřela klidná hudba. „Je tolik strašlivých možností, jak zemřít, Jennifer,“ promluvil.

„Proč...?“ To slovo zašeptala sotva slyšitelně.

Byla to hloupá otázka, a tak odpověď pominul. „Přemítala jsi někdy nad tím, co se stalo Gině?“

„Cože...?“

„Přemýšlíš někdy nad tím, kde teď je? – Já ano. Každou noc. Mohlo se jí stát tolik strašlivých věcí.“

„Já tě znám...“ Hlas se jí vytratil.

Bolest soustředila veškerou její pozornost na něj. Poklekl vedle ní, aby se mu mohla podívat do očí. „Přijmi svůj trest a přijde usmíření.“

„Ne...“

„Žádná jiná možnost neexistuje.“ Pomalu ovinul její prsty okolo rukojeti nože a jemně je sevřel svými.

Pozvedl nůž a přiložil jí ho ke krku. „Jennifer, chceš to udělat sama, nebo to mám být já?“

Oči se jí zalily slzami. „Nechci umřít...“

„Trest není nikdy snadný, ale jakmile ho přijmeš, budeš se cítit lépe.“

Zavrtěla hlavou. „Ne... Prosím...“

„Uděláme to spolu.“ Ostrou špičkou jí přejel po hrdle a rozřízl její mléčně bílou kůži. Krev vystříkla na něj, na zeď i na dveře a její oči se obrátily v sloup. Sevření prstů ochablo.

„A *kdybych mohla létat právě s Anjelem..., můj život by byl dokonalý.*“

„Jennifer, až se setkáš s Bohem, přimluv se za mě.“

SLOŽKA S ROZHOVORY #2

Tísňová linka

Neděle, 15. srpna 2004, 23.42

Byla horká, dusná noc, když jsem doklopýtala ke dveřím domu na Riverside Drive.

Přistěhovala jsem se poměrně nedávno, a tak jsem se tu dokázala celkem snadno ztratit. Byla skoro půlnoc a obyvatelé této zámožné čtvrti nebyli zvyklí na opilé návštěvníky uprostřed noci. Neměla jsem pojem o čase a dodnes netuším, jak se mi podařilo dostat od řeky na kopec k rezidenci Hudsonových.

Dispečer: *„Devět set jedenáct. Jak vám mohu pomoci?“*

Volající: *„Jmenuji se Jack Hudson. Bydlím na Riverside Drive. Na verandě před mým domem je mladá žena. Buší mi na dveře a prosí o pomoc.“*

Dispečer: *„Mluvil jste s ní?“*

Volající: *„Jen chvíličku. Zdá se být opilá. Nemluví srozumitelně. Je hysterická. No do hajzlu! Právě mi nazvracela do záhonků.“*

Dispečer: *„Víte, proč je tak rozrušená?“*

Volající: „Tvrdí, že ji a její kamarádku někdo napadl na Riverside Drive. Její kamarádku pak unesli.“

Dispečer: „Ptal jste se jí na jméno?“

Volající: „Jmenuje se Kaitlin. Příjmení jsem nezachytil. Bydlí dál v ulici s rodinou Masonových. Ti mají dceru Ginu.“

Dispečer: „Vyslal jsem k vám policisty. Co ta žena dělá teď?“

Volající: „Pochoduje mi po cestičce u domu.“

Dispečer: „Krvácí nebo má nějaké zranění?“

Volající: „To nedokážu říct. Počkejte, rozsvítím na verandě.“
[Šourání nohou. Kliknutí vypínače.] „Na rukou má krev. Panebože, vypadá jako šílená!“

PRVNÍ KAPITOLA

Richmond, Virginie

Čtvrtek, 15. března 2018, 21.00

Detektiv John Adler z oddělení vražd ukázal svůj odznak uniformovanému policistovi a zahlédl, jak překvapeně se na něj mladík zadíval. O Adlerovi během jeho dlouhé nepřítomnosti kolovala spousta povídaček. Natolik s nimi dokázal držet krok, že znal i svoje nové přezdívky, včetně „Ohnivého fakíra“, „Hořícího chlapíka“ a jeho nejoblíbenější – „Horké hlavy“. Černý humor, díky kterému si poldové uchovávali zdravý rozum, mu nijak nevadil.

Před třemi lety Adler s novým kolegou Gregem Loganem pátrali po žháři, který v okolí Richmondu založil sedm požárů a zabil tři lidi. Na základě tipu od informátora se vydali k domu, o němž se domnívali, že by mohl být jeho dřívějším bydlištěm.

Adler vešel jako první. Logan ho následoval zhruba v třímetrové vzdálenosti. Když detektiv zmáčkl vypínač v kuchyni, odpálil jím nastražené zápalné zařízení. Výbuch vyšlehl přímo za ním, popálil mu záda a tlaková vlna ho vrhla

dopředu. V uších mu řinčelo a kolem něj šlehalý plameny. Zvedl se na všechny čtyři a doklopýtal ke svému partákovvi, který byl explozi blíž. Logan ležel zhroucený na zemi na druhé straně místnosti, kam ho výbuch odhodil.

Adler ho vytáhl z hořící budovy a zavolal pomoc. Oba přežili, ale Adler strávil několik týdnů na popáleninách. Logan přišel o levou nohu.

Policista v uniformě ustoupil, zvedl pásku a zakřenil se. „Detektive Adlere, jsme rádi, že jste zpátky, pane.“

„Díky.“

„Jste hrdina.“

Ačkoliv Adlera legrační přezdívky vůbec netrápily, označení „hrdina“ nesnášel. O tenhle titul nestál a ani si ho nezasloužil.

„Detektiv Quinnová je uvnitř?“

„Ano, pane.“

Páska s označením místa činu byla omotaná okolo tepaného železného zábradlí jednoho domku v historické čtvrti Church Hill. Jaro už šimralo město teplými paprsky a ukoľévalo je k přesvědčení, že zima už pominula. Ale detektiv věděl, že matka příroda ještě není tak úplně připravená zimu propustit.

Tato část města byla malebná a plná krás. Adler už skoncoval s ruchem nočního života a lákavým smíchem davů lidí a před dvěma měsíci se rozhodl přestěhovat na venkov. Líbila se mu představa, že si nebude muset zamykat, ale byl příliš dlouho na oddělení vražd, aby to nedělal.

Vystoupal po strmých schodech a přešel verandu okolo oválné mosazné plakety s nápisem „Richmond, Virginie 1903“. Tento dům, stejně jako celé město, měl hluboké kořeny. Church Hill bylo původní centrum města a pak jako většina takových oblastí utrpělo odlivem lidí na předměstí. Teď se ale vítr obrátil a po dekadách zavržení a zkázy si Church Hill užíval obrodu. Mladí profesionálové hledali módní adresu

a byli ochotní přehlédnout chudobu a kriminalitu. Vrhli se na tyto zapomenuté domovy a začali je ve velkém renovovat, přičemž se jim zároveň podařilo zachovat jejich původní architektonické kouzlo. Drogoví dealeri, pasáci a prostitutky si museli najít nové místo k životu.

Adler si z kapsy kabátu vytáhl černé latexové rukavice a zastavil se u vchodu. Dům měl typické vnitřní rozvržení z doby svého vzniku. Byl dlouhý a úzký, s vysokými stropy. Napravo byl salon, který obří dřevěné zásuvné dveře spojovaly s jídelnou. Obyvatel domu udělal to, co mnoho ostatních, a obměnil jejich funkce. Když byly dveře zasunuté, drahé domácí kino a počítačové vybavení byly skryté, aby byly chráněné před případnou loupeží.

Ústřední chodba vedla přímo do kuchyně, kde zahlédl standardní bílou mramorovou linku a nerezové přístroje, nejoblíbenější kombinaci současných návrhářů. Nalevo se do patra táhlo dlouhé schodiště se zdobným zábradlím. Blesk fotoaparátu mu prozradil, že svůj další případ najde nahoře.

Policii zavolala sestra oběti. Měly v plánu vyrazit si spolu ven, nejdřív na přednášku a pak na drink. Když jí nikdo neotevřel, použila vlastní klíč. Sestru našla ubodanou ve sprše.

Adler se zastavil u schodiště a propletl si prsty, aby mu rukavice lépe sedly, a přitom si prohlédl stolec zavalený obří černou kabelou. Vedle ní ležely klíče, připevněné k mosaznému kroužku ve tvaru písmene „C“. Pár kroků od stolku spatřil černé lodičky. Jedna stála a druhá se o ni zlehka opírala jako stará přítelkyně. Žena při příchodu tedy zjevně nikam nespěchala, ani ji nikdo násilím nepostrkoval dovnitř.

Detektiv přešel do kuchyně, kde na mramorové lince stála otevřená láhev vína. Otočil se k zadním dveřím. Byly odceněné. Vzal za kliku, a když těžké dveře otevřel, ozval se trylek. Bezpečnostní systém zřejmě fungoval bez chybičky.

Většinu prostoru za domem zabírala veranda dlážděná cihlami. Ještě tu byl pruh trávníku a garáž. Těsně za plotem

vedla postranní ulička. Po setmění by bylo poměrně snadné tudy přijít a bez povšimnutí na dvorek vklouznout.

Adler se vrátil do domu a došel ke schodům do patra. Další blesky a hlasy ho zavedly do hlavní ložnice, z níž byla vidět část postranní uličky mezi tímto a vedlejším domem a také East Broad Street.

Uviděl postel s nebesy a vedle ní odhozené spodní prádlo, označené žlutým popisovačem forenzního technika. Spodní prádlo nebylo poškozené ani natržené. Oběť si ho zjevně sundala, stejně jako ostatní oblečení. Dole se zula, nalila si víno, svlékla se.

Jeho pozornost se přesunula ke koupelně, v níž forenzní technik pořizoval snímky nahého ženského těla, sedícího vzpřímeně ve sprše. Žena měla roztažené nohy a ruce položené na vnitřku stehen. Nejspíš byla takhle naaranžována.

Detektiv odsunul stranou pohoršení, které ho při pohledu na tak sadistické násilí ovládlo, a soustředil se na to, co mu tento důkaz mohl prozradit o vrahovi. Nestačilo ji jen zabít. Ještě ji musel ponížit. Ať to udělal kdokoliv, byl hodně rozhněvaný.

Žena byla několikanásobně bodnuta do břicha, paže a krku. Jedna z ran zasáhla krkavici – a skleněné dveře a dlaždice na stěnách byly postříkané krví. Žena měla ve vlasech šampon. Lahvičky byly vyrovnané ve výklenku, ale jedna z nich ležela na podlaze sprchového koutu.

„Oběť se jmenovala Jennifer Ralstonová, věk: třicet dva let,“ oznámila Monica Quinnová, která se mu zjevila za zády.

Adler se ke své nové kolegyni otočil čelem. Quinnová, obvykle výkonná a vyrovnaná, vypadala otřeseně. Rty měla pevně sevřené a její postoj působil ztuhle. Její sto sedmdesát pět centimetrů vysoká vypracovaná postava byla výsledkem každodenního posilování a běhání. Nezáleželo, jak dlouho musela daný den strávit v práci, vždy ještě cvičila. Trochu se zapotil a vypít si sklenku jednosladové whisky ji udržovalo

při zdravém rozumu. Soudě dle jejího výrazu si dnes před spaním naloží ještě pořádnou dávku kilometrů a pár skleniček navíc.

Adler chápal všechny způsoby, které byly využívány ke zvládnutí jejich práce. Třeba on si v těchto dnech uchovával zdravý rozum díky rekonstrukci koupelny.

Quinnová se usmála. „Je fajn mít tě zase zpátky.“

„Zatraceně pernej první den.“

„Překvapilo mě, žes to po tom výbuchu nezabalil.“

Jeho otec přesně tohle chtěl a synovi připomněl, že nošením policejního odznaku jen marní čas, který věnoval studiu na soukromé škole a pak na právech Virginské univerzity. Prý nadešel čas ucházet se o senát. Adler s ním nesouhlasil.

„Mám svou práci rád.“

Pohledem na něm utkvěla o trochu déle. „Jak se má Logan?“

„Uzdravuje se. Má před sebou ještě spoustu rehabilitací.“

Pozvedla obočí. „Nabídla jsem mu, že ho navštívím, ale odmítl.“

„Příště se neptej. Nebo tě vždycky odmítne.“

„Znamenám si,“ řekla a otevřela zápisník.

„V předsíni jsem zahlédl kabelku oběti,“ prohlásil Adler. „Chybí něco?“

„Nevypadá to. Byla v ní peněženka s hotovostí i kreditkami. Telefon má na nočním stolku. Z domu se zřejmě nic neztratilo. Vsadila bych svou výplatu – soudě podle té vši čistoty –, že si dávala kabelku a klíče každý den na přesně stejné místo.“

„Zadní dveře byly odemčené.“

„A na dvorku za domem jsou stopy u plotu. Náš pachatel zadními dveřmi nejspíš odešel.“

„Jak se dostal dovnitř, aniž spustil alarm?“

„Dobrá otázka. Sestra oběti použila vlastní klíč od předních dveří a tvrdí, že alarm byl zapnutý. Říkala, že sestra na bezpečnost vždycky dbala a zabezpečení vždy používala.“

Vrah znal vstupní kód a měl klíče. „Jsou na brankách do ulice i vzadu zámky?“

„Ano. Jsou to kombinační zámky, oba zcela nové, identické a zamčené.“

„Jak to, že oběť neslyšela pípnutí alarmu?“

„Myslím, že pachatel byl v domě ještě před jejím příchodem,“ odpověděla Quinnová.

„On na ni čekal?“

Žena přešla k žlutému značení důkazů u postele a zvedla béžovou obrubu. „Podívej se.“

Adler z kapsy vytáhl malou baterku a posvítil si pod postel. Kužel světla přešel po dřevěné podlaze a narazil na bílé tulipány, naaranžované do tvaru srdce. „Panebože... On na ni čekal pod postelí.“

Moničiny rty se opovržlivě zkroutily. „Jo, přesně tak.“

„Nechal tu ještě nějaké další suvenýry?“

„Ne. Ale lidé z forenzního se pod postelí chystají pořádně zamést. Musíme si držet palce, aby tam našli nějaké vlasy, otisk prstu, sliny nebo sperma. Podle jejich odhadu je čeká minimálně dvanáct hodin sbírání důkazního materiálu.“

„Jak to, že z koupelny nevede žádná krvavá stopa?“ zeptal se Adler. „Vrah musel být od krve od hlavy až k patě.“

„Náš chlapec se nejspíš dívá na kriminálky a bál se, aby tu nenechal žádné stopy DNA,“ odpověděla Quinnová. „Pokud bych se měla odvažovat hádat, tak bych řekla, že na sobě měl nějaký ochranný oblek. Zřejmě si spočítal, že se tak ochrání před krví a zároveň zabrání šíření vlastní DNA.“

Krev nebyla ani na schodišti, ani v kuchyni. „Takže vrah si ten oblek svlékl tady a společně se vším, co potřeboval k očištění, si ho sbalil a odnesl.“

„To je můj odhad.“

Adler se narovnal. „Známky sexuálního zneužití?“

„Těžko říct. To nám bude muset objasnit až lékařské vyšetření, ale na pažích, nohách ani v rozkroku nemá žádné

modřiny a v ložnici není žádná známka po rvačce. Nejspíš na ni čekal, a když se začala sprchovat, zaútočil.“

„Vodu jsi vypínala ty?“

„Ne. Když jsem dorazila, byla už vypnutá. Sestra slečny Ralstonové Ashley se domnívá, že byla vypnutá, už když dorazila ona. Když jsem s ní mluvila, byla dost hysterická.“

„A kde je teď?“

„V jedné z dodávek venku před domem.“

Další pohled do koupelny mu poskytl lepší výhled na tělo. Oběť byla mladá, hezká a vysportovaná. Zadíval se na její vyděšenou tvář a pak mu pohled padl na místo nad její hlavou. Na stěně sprchového koutu bylo krví namalované srdce. „Další srdce?“

Quinnová se tvářila ponuře. „Zvrácenej hajzl...“

„Vrah vypnul vodu, protože chtěl, abychom viděli jeho vzkaz. Proč srdce?“ ptal se Adler.

„Netuším, ale vsadila bych se, že nic z toho není náhoda.“

Quinnová měla pravdu. Tohle všechno vyžadovalo čas.

Detektivní práce se záhy promění a policisté budou klepat na dveře a hledat všechny možné bezpečnostní kamery, které by snad mohly zachytit pachatele.

Adler obrátil pozornost zpět k domu oběti. Stejně jako Quinnová, povšiml si, že Jennifer Ralstonová všude udržovala pečlivý pořádek. Čisté šedé ručníky měly vyšitý monogram „JR“ a byly úhledně složené. Holicí strojek měl novou žiletku a lahvičky parfémů lemovaly vyleštěnou zrcadlovou polici. V lékárně našli jednu starou lahvičku s antibiotiky na předpis a jednu – mnohem čerstvější – na úzkosti. Oba léky předepsal praktický lékař z nedaleké nemocnice.

„Dáma má ráda doma čisto,“ poznamenal Adler.

„Až moc čisto.“

Záda narovnaná jako pravítka a pečlivě vyžehlená halenka i džíny ho přiměly dodat: „Tys mi vždycky připadala jako typ, který má rád pořádek.“

Monica zavřela zápisník. „Tašku do posilovny mám hezky uspořádanou a v domě mám přijatelně uklizeno. Slečna Ralstonová ale povýšila úklid na úplně jinou úroveň.“

„Možná.“

„A když už mluvíme o domech, prý tu svou boudu v Ashlandu rozebíráš na kusy.“

„To je pravda.“

„Potřebovals nějaký projekt?“

„Jo.“

Dva a půl týdne po výbuchu, v den, kdy lékaři amputovali Loganovi levou nohu pod kolenem, si v Ashlandu, starém železničním městečku vzdáleném třicet kilometrů severně od Richmondu, koupil sedmdesát let starý dům o rozloze tři sta metrů čtverečních. Historický dům stál v centru města a Adler zaplatil víc, než byla požadovaná cena, aby ho získal. Za méně než týden sehnal dělníky, aby mu pomohli vybourat přízemí. Během nemocenské pak svůj čas vyplňoval schůzkami s architekty, designéry a zahradními architekty a návštěvami Logana.

Renovace měla být hotová zhruba za dva týdny a ta zběsilá rychlost ho stála jisté jmění. Ale měl svůj dům a nacházel si v něm nový každodenní rytmus. Během posledních dnů vstával před pátou ranní kvůli vlaku, který burácel po kolejích přímo středem Ashlandu. Ta nestvůra otřásala každíčkým talířem i oknem a ze začátku ho vždycky se zděšením probouzela. Teď byly rachot, skřípění a dunění železničních kol jen uklidňující připomínkou, že život jde dál. Člověk musel pokračovat, jinak by zůstal sám a převálcovali by ho jiní.

Policista v uniformě dole u dveří přivítal nově příchozí. O pár vteřin později se ozvalo klapání nosítek, které v patře oznámilo příchod dvou lékařských techniků. Společně nesli pojízdné lůžko a za nimi vešla žena, která si to namířila rovnou k oběma detektivům. Byla vysoká, štíhlá a bylo jí okolo pětatřiceti. Dlouhé černé vlasy měla svázané do nízkého drdolu u krku.

„Jsem Jessica Everettová, soudní lékařka. Můžeme už tělo odnést?“

Adler s Quinnovou přikývli a ustoupili.

Doktorka přešla přes práh do koupelny, a než zamířila k tělu, přes obličej jí přeběhla vlna smutku. Pak položila ruku mrtvé ženě na rameno, jako by ji chtěla utěšit. Společně se svými asistenty rozložili pytel na mrtvolu a opatrně do něj Jennifeřino nahé tělo vložili.

Když vak zapnula, narušily tíživé ticho kroky a vzrušené hlasy zdola. Pak se hlasitě ozvalo: „Chci mluvit s policií! Jestli budu ještě chvíli sedět v tom zatraceným autě, tak zešílím!“

Adler nakoukl dolů a uviděl mladou ženu v džínách, šedé hedvábné blůze a přiléhavém černém sáčku. Hnědé vlasy měla vyčesané do vysokého ohonu, který zvýrazňoval brýle s tmavými obroučkami.

Pohledem se střetla s Adlerem. „Potřebuju policajta, který by mi poskytl nějaké odpovědi.“

Adler se otočil a naznačil Jessice, aby počkali. „Nechte mě, ať ji nejdřív odvedu pryč.“

„Jistě...“ pokývla lékařka.

Detektiv sešel ze schodů a doprovodil ženu ven, pryč od sestřina těla a techniků s nosítky. „Jsem detektiv John Adler.“

„Je Jennifer opravdu mrtvá? Viděla jsem všechnu tu krev, ale bála jsem se jí dotknout.“

„Ano, slečno. Je po smrti.“

Žena si roztřesenou rukou přejela po hlavě. „Nemůžu uvěřit, že jsem se bála dotknout vlastní sestry...“

„Chápu, že to pro vás bylo těžké.“ Adler ji odvedl ještě několik kroků dál po chodníku a natočil se s ní tak, aby neviděla schody ke dveřím sestřina domu. „Nikdo vám nebude mít za zlé, že jste se bála. A omlouvám se, ale nevím, jak se jmenujete.“

„Ashley Ralstonová. Bydlím v Rocketts Landing. Měly jsme jít dneska večer společně na přednášku. Ach, bože, říkala

jsem jí, aby byla opatrná... Říkala jsem jí, aby ještě zavolala na policii, ale tvrdila, že má všechno pod kontrolou.“ V hlase jí zaznívaly frustrace, smutek a šok.

„Proč jste chtěla, aby sestra volala na policii?“

Podrážděně stáhla obočí. „Protože měla dojem, že ji někdo sleduje. Byla si jistá, že je to nějaký úchyl.“

„Proč si to vaše sestra myslela?“ Adler hovořil klidně, téměř jednotvárně, s nadějí, že ji to snad trochu uklidní. Jeho život možná byl jeden velký chaos, když se teď vrátil do práce, renovoval přitom dům a zároveň se snažil být k dispozici Loganovi při jeho rekonvalescenci, ale pro Ashley mohl být alespoň na okamžik záchranným člunem.

Žena se zhluboka nadechla. „Kvůli ničemu konkrétnímu, co by dokázala pojmenovat. Až na tu kočku...“

„Kočku?“

„Jennifer přišla před pár týdnů domů, a Morris tam nebyl.“

„Možná že ho omylem pustila ven.“

„To si nejdřív myslela taky, ale čím víc o tom přemýšlela, tím si byla jistější, že Morrise naposledy viděla, jak se sluní na pohovce v předním pokoji. Dělal to každé ráno. Jennifer ho usilovně hledala a po celém sousedství vyvěsila plakáty, ale nikdo se jí neozval.“

„Trápilo vaši sestru ještě něco?“

„Takový ten pocit, že někdo ve vašem domě byl, ale nemáte to jak dokázat...“ Ashley zprudka vydechla. „Před pár dny se mi zmiňovala, že už ten pocit několik dní nemá. Přičítala to stresu z práce. A kofeinu.“ Oči se jí zaplnily slzami. Přitiskla si prsty na zavřená víčka. Když je otevřela, po tvářích jí stekly slzy. „Jak Jennifer zemřela?“

„Stále ještě shromažďujeme důkazy,“ vyhnul se Adler odpovědi. „Nedostala nějaké dopisy nebo něco jiného, co by jí dávalo důvod k obavám?“

„Tvrdila, že ne, ale nejsem si tím tak jistá. Jako by se totiž neustále snažila přesvědčit sebe sama, že tenhle problém nic

neznamená vzhledem ke všemu ostatnímu, s čím se potýkala.“

„A co ještě řešila?“

„Měla potíže v práci a udržovat tenhle dům v chodu bylo příliš drahé.“ Otřela si slzy. „A taky pořád tvrdila, že se přes ten rozchod už přenesla, ale ani *tomu* jsem tak úplně nevěřila.“

„Rozchod? A s kým chodila?“ zeptala se Quinnová, která se k nim přidala.

Ashley si hřbetem ruky otřela nos. „Stýkala se s jedním kolegou z práce. Rozešel se s ní už před několika měsíci, ale jí se po něm pořád stýskalo.“

„Jak se s ní rozešel?“ chtěla vědět Quinnová.

„V rámci rozchodů to bylo dost neškodné. Jennifer tvrdila, že sex je lepší do práce netahat.“

„Jak se ten muž jmenoval?“ zeptal se Adler.

„Jeremy Keller. Je jedním ze společníků ve firmě, kde sestra pracovala: Keller a Mayberry.“

Adler si vytáhl černý kožený zápisník. „Jaká je vaše adresa a telefonní číslo?“

Žena odříkala údaje.

Z kapsičky zápisníku vytáhl Adler vizitku. „Jaká kočka byl Morris?“

„Čistokrevná siamka. Měla čip.“

„Ok. Pokud si ještě na něco vzpomenete, byl bych rád, kdybyste zavolala přímo mně. Později na vás budu nejspíš mít asi další otázky.“

Žena si vzala vizitku a nepřítomně jí začala prstem ohýbat kraj. „Jistě... Děkuju.“

„Říkala jste, že bydlíte v Rocketts Landing?“

„Jo.“

„Řídíte?“

„Ne, přijela jsem taxíkem.“

„Požádám nějakého kolegu, aby vás odvezl domů.“

Když se otočila k odchodu, Adler se jakoby opožděně zeptal: „Na jakou přednášku jste to měly dnes večer jít?“

„Jedné místní profesorky mezilidské komunikace. Chodily jsme s ní na střední. Dělá nějaký dokument nebo podcast o Jennifeřině spolužačce, která před čtrnácti lety zmizela. Nevím jistě, o čem přesně ta přednáška měla být. Jak znám Kaitlin, mohlo jít o cokoliv. Vždycky se řídila vlastním rozumem.“

„Jak se jmenuje Kaitlin dál?“

„Roeová,“ odpověděla a vytáhla mobil. „Mám adresu. Jennifer mi ji posílala.“

Adler si poznamenal jméno „Roeová“.

„Je to studio ve skladištích přes řeku ve čtvrti Manchester.“ Pak odříkala adresu a čas. „Nejspíš tam ještě je. Po přednášce mělo být pohoštění. Myslím, že do desíti. Co má Kaitlin společného s Jennifer?“

„Možná že nic. Snažíme se jen dát dohromady detaily jejího posledního dne.“

„Panebože, její *poslední* den...“ Zvrátila hlavu dozadu, ale slzy jí i tak stékaly po tvářích. „Nemůžu uvěřit, že se to stalo...“

Adler pokynul strážníkovi, který se k nim právě blížil. „Tento policista vás odveze domů.“

Ashley se podívala na dům. „Nemůžu tu sestru nechat.“

„Postaráme se o ni,“ promluvil Adler. „Slibuji.“

Otřela si další slzu a dovolila policistovi, aby ji doprovodil k hlídkovému vozu. Když odjížděli, nespouštěla z Adlera oči.

Quinnová mu podala vytištěnou pohlednici, vloženou do plastového sáčku na důkazy, zatímco lékařský tým vynášel nosítka na verandu a dolů po schodech k čekající dodávce. „Je to ručně vyrobená pozvánka na tu přednášku dnes večer,“ řekla.

Adler si pohlednici prohlédl. Čas byl třikrát podtržen červenou barvou.

Pak pohled otočil a spatřil černobílou fotografii obřích kamenů vyčnívajících z peřejí na řece James. Obraz zachycoval vycházející slunce, jak ozařuje hustou mlhu, povalující se nad hladinou řeky. To místo z fotky dobře znal. Byla to Pastvina poníků, oblíbené místečko, kam lidé v teplých dnech vyráželi za koupáním, opalováním a popíjením.

„Kaitlin Roeová.“ Vyslovení toho jména nahlas přivolalo vzpomínky blíž k povrchu. A pak se rozpomněl.

SLOŽKA S ROZHOVORY #3

Motiv vraždy

Když si promluvíte s vyšetřovatelem z oddělení vražd o motivech, řekne vám, že existují tři základní pohnutky: pomsta, peníze a sex. Gina byla dívka, kterou měl každý rád. Žila spořádaný život. Po jejím zmizení se policie pustila do pátrání v její minulosti a očekávala, že najde nějaké známky nebezpečného chování, které k ní vraha přilákalo. Pomsta: Komu kdy ublížila? Peníze: Komu co dlužila? Sex: Komu zlomila srdce?

Policejní šetření ale v Ginině chování nenašlo nic, co by naznačovalo potíže. A tak svoji pozornost přesunuli na lidi, kteří ji znali. Policistům je jasné, že většina obětí vražd svoje vrahy zná a pravděpodobnost, že by do toho byl zapleten náhodný neznámý, je mizivá.

Středem vyšetřování jsem se stala já. Moje minulost spojená s problémy se zneužíváním návykových látek znamenala, že jsem byla nejhodnější potíživka. Provokatérka. Zůstalo to tak po celé týdny. Policajti zkoumali všechny aspekty mého života, grilovali mě ohledně bratrovy smrti, problémů v Texasu i slabých studijních výsledků na škole Saint Mathew. Ale ať se v tom vrtali, jak chtěli, nenašli nejdřív žádný motiv

ani důkaz, který by mě se zločinem spojoval. To spojení přišlo až o šest týdnů později, když jim zavolal majitel zastavárny s tipem ohledně jiného trestného činu.

DRUHÁ KAPITOLA

Čtvrtek, 15. března 2018, 22.15

Událost zrovna nepřitáhla davы zájemců, jak Kaitlin doufala. Na přednášku se dostavilo jen sedm lidí. Pár z nich byli její studenti kvůli kreditům navíc a pak tam byla postarší dvojice, která měla zájem vytvořit svůj vlastní podcast. Jedna z návštěvnic se přiznala, že přišla kvůli vínu zdarma, křupkám a večeru, kdy mohla být bez dětí. Jennifer ani její sestra se neukázaly. To zabořelo...

I tak ale měla radost, že může o svém projektu promluvit. Vyslovit to nahlas tomu dodávalo na skutečnosti. Podcast sice ještě musí vytvořit, zatím nemá víc než pár rozhovorů, ale oznámit to veřejně, ačkoliv jen pár lidem, znamenalo, že teď už se do toho musí doopravdy pustit.

Kaitlin vyprovodila posledního hosta, svou studentku, ke dveřím. Pak si vzpomněla na květiny, otočila se, popadla je a nabídla to extravagantní aranžmá dívce. „Užijte si je.“

„Jste si jistá?“ Amyiny krátké tmavé vlasy rámovaly obličej s vážným výrazem.

„Ano. A díky, že jste otevřela. Nemůžu uvěřit, že právě dneska jsem přišla pozdě.“

„Nedělejte si starosti. Nechcete si ty květiny nechat?“

Kaitlin pohlédla na vázu s bílými tulipány, která byla doručena těsně před začátkem přednášky. „Není to moje barva.“

„Kdo vám je poslal?“

„Neznámý obdivovatel.“ Nedostala k nim žádnou kartičku ani netušila, kdo je mohl poslat. Zneklidňovalo ji to. Kdyby tu byla sama, když dorazily, vyhodila by je. Jenže sama nebyla, a tak ty jemné květiny zůstaly na svém výstavním místě po celou dobu přednášky.

„Tak se uvidíme na semináři v sobotu,“ podotkla Kaitlin.

„Budu tam.“ Amy se zadívala k pódiu, na zvětšenou fotografii Giny. „Nezmínila jste se vůbec, proč se případem Giny Masonové zabýváte.“

Černé vlasy spadaly Gině k hladkým ramenům a volný výstřih do věčka dával vyniknout řadě bílých perel, které se nejspíš předávaly v rodině po generace. Tmavé oči jí zářily smíchem, jenž měl být ale brzy zadušen děsivou budoucností.

„Potřebuje, abychom si ji pamatovali, abychom ji našli a vrátili domů.“

„Jo, ale proč *ona*? Proč *vy*?“

To byla část dokumentu, o němž se dnes večer nezmínila. Bylo něco jiného promlouvat doma o samotě do diktafonu a něco jiného hovořit o tom tady. A tak se vyhnula informaci, jak byla do případu zapletená, a sama sobě to zdůvodnila tím, že bude lepší vypadat objektivně. Nicméně už brzy od ní bude ten příběh vyžadovat větší upřímnost i zranitelnost. „Je to podmanivý příběh.“

Amy zaváhala a v hlavě se jí zjevně vynořovaly další otázky. Kaitlin se ale podívala na hodinky a dívka pochopila náznak a nechala je být. „Jasně. No, báječný příběh... Už se nemůžu dočkat, jak skončí.“

„Já taky.“

Kaitlin otevřela dveře, popřála dívce dobrou noc a dívala se, jak přechází ulici ke svému malému autu. Počkala, až se červenému autíčku rozsvítí světla a pohnou kola, a pak teprve zavřela dveře. Na velkých oknech zatáhla rolety a zamkla. Potom se zarazila, znovu dveře odemkla a zase zavřela. To byl zvyk, který si osvojila po Ginině zmizení.

Rozpustila si vlasy a prsty si prohrábla husté blondáté prameny, zvýrazněné tmavými kořínky. Odkopla dřeváky a protáhla si prsty na nohou na tvrdé podlaze, aby z nich vyhnala ztuhlost z napětí.

Strop místnosti byl víc jak čtyři a půl metru vysoký, aby tu mohlo vést potrubí budovy. Trubky na vytápění i vzduchotechniku se křížovaly nad hlavou s industriálními světly, která vrhala ostrou zář na betonovou podlahu a nedokončené cihlové zdi. Venku zaburácel rozbitý výfuk, a jak auto projíždělo okolo, ozvala se do toho rachotu nějaká nerozpoznatelná rapová píseň.

Tohle místo nejspíš nebylo právě ideální. Napůl industriální adresa nepochybně zapříčinila, že se sem po setmění kultivovanější lidé neodvážili. Jenže Kaitlin šetřila peníze na podcast, a tak byla za prostor zdarma vděčná.

Otočila se ke zvětšené fotografii Giny z posledního ročníku střední školy, vystavené na přenosném stojanu.

„Já tě najdu...“ zašeptala Kaitlin.

Venku u dveří se ozvaly výkřiky nějakých mladíků. Ztuhla a počkala, až odejdou. Když se znovu rozhostilo ticho, uvolnila dech zadržovaný v hrudi.

Možná že až ten podcast dokončí, domluví se s ní univerzita na placených přednáškách. Nebo ještě líp, sežene si nějakého sponzora. Možná že jednoho dne bude moct dělat další podcasty. A najde další pohřešované dívky jako Gina.

Z plechového koše vytáhla pytel na odpadky a začala sbírat odložené plastové kelímky od vína a zmuchlané ubrousky. Mohla tu být do půlnoci, takže měla dost času uklidit a pak

zamknout. Zakroužila rameny, aby uvolnila napětí ve svalch ztuhlých zad. Když posbírala odpadky a zavázala pytel, pustila se do skládání židlí, které pak dávala na vozík.

Kaitlin znovu pomyslela na Jennifer, která ji ujistila, že dnes večer určitě dorazí. Z kapsy si vytáhla telefon a zapnula si zvuk. Zkontrolovala zprávy i hlasovku. Od Jennifer nic.

Kaitlin už s ní jeden rozhovor dělala, ale chtěla si s ní dnes večer domluvit druhý. Poslala jí zprávu: *Chyběla jsi mi tu. Doufám, že je vše v pořádku.*

Zaklepání na okno ji vylekalo. Sevřela mobil v ruce a instinktivně ustoupila. Se srdcem až v krku se znovu rychle obula.

Na dveře někdo zabušil pěstí. „Slečno Roeová? Tady detektiv John Adler.“

„Detektiv John Adler“? To jméno i hluboký chraplavý hlas poznávala. Před několika měsíci navštívila místní oddělení vražd, protože si chtěla s někým promluvit o Gině. Adler byl i se svým kolegou právě na odchodu. Detektiv byl vysoký elegantně oblečený muž v tmavém obleku, který mu skvěle seděl na vytrénovaném těle. Byl také velmi úsečný. Neměl čas si s ní povídat.

„Vím, že tam jste. Vidím světlo a pohyb. Otevřete dveře – rád bych si s vámi promluvil.“

Než došla ke dveřím, její sevření telefonu ještě zesílilo. Její dlouhé prsty váhaly nad zámkem. „Jak poznám, že jste detektiv John Adler?“

„Ukážu vám odznak u okna,“ odpověděl.

Oznámil jí to takovým tónem, jako by toto řešení mělo zodpovědět všechny její další případné otázky. Když o okno cinkl kov, natáhla se k žaluziím a vykoukla ven. Na zlatém odznaku stálo tučným písmem „Detektiv“. Na protější straně průkazu bylo jméno „John T. Adler“.

„Proč jste tady?“ chtěla vědět. „Už je to několik měsíců, co jsem se u vás stavovala na stanici.“ O tom výbuchu slyšela

a věděla, že Adler byl mimo službu. Vzhledem k fotografiím vyhořelého domu ji překvapovalo, že to přežil – a že se už vrátil do práce ještě víc.

„Kvůli Jennifer Ralstonové.“

Odpověď ji trochu zaskočila. „Jennifer vás poslala?“

„Nebudu se o tom s vámi bavit přes dveře.“ Každé slovo bylo břitké a úsečné.

Jennifer se na přednášce neukázala, ale policajti ano. To nevypadalo dobře.

Odemkla dveře a maličko je pootevřela. Detektiv Adler měl na sobě dobře padnoucí tmavý oblek, bílou košili a červenou kravatu, stejně jako když ho poprvé spatřila na stanici. Černé vlasy měl protkané stříbrem a sčesané z ostře řezaného obličej. Oheň prohloubil vrásky okolo očí a úst a dodal tak ještě na zajímavosti tváři, na niž bylo i dřív těžké zapomenout.

„Co je s Jennifer?“ zeptala se.

„Můžu dál, Kaitlin?“

Otevřela dveře a ustoupila. „Co se děje?“ ptala se znovu.

„Vyrozuměl jsem, že jste přednášela o zmizení Giny Masonové.“ Dvěma prsty držel pozvánku na dnešní večer a výzývavě jí zamával.

Už podruhé jí neodpověděl na otázku ohledně Jennifer. Policajti se odpovědím uměli vyhýbat. Snažila se s ním domluvit na rozhovoru, stejně jako s několika dalšími policisty, kteří na případu pracovali, ale zatím jen slepě narážela do neprostupné modré zdi uniforem.

„Jennifer se o mně snad zmiňovala na policii? Můj výzkum vás nebo někoho, kdo se tím případem původně zabýval, znervózňuje?“

„Nemohli bychom se posadit?“ Další otázka na její otázku.

Kaitlin ustoupila a rozevřela dveře dokořán. Když vešel dovnitř, ucítila slabý závan jeho vody po holení, s dřevitou

vůní po citrusech. Detektiv přešel pohledem všechny kouty i východ.

„Jste v případě Giny Masonové osobně zainteresovaná?“ zeptal se.

„Kdybyste se namáhal zavolat mi zpátky, mohla jsem vám to vysvětlit už před několika měsíci.“

„Ptám se vás teď. Co vás spojuje s Ginou Masonovou?“

Žádná omluva ani vysvětlení, proč se jí neozval. Kaitlin se automaticky naježila. Policajti a jejich otázky ji iritovali. Ale dělat ze současného vyzvídání problém by vedlo jen k dalším otázkám. „Byla jsem s ní tu noc, kdy zmizela.“

„Vy jste byla svědek?“

„Ano. Snažila jsem se vám to říct, ale právě jste spěchal ze stanice někam ven.“

Adler se zadíval na Ginin plakát. „To je Gina?“

Začínala jí docházet trpělivost. Policajti se neptali na nic, o čem by už dopředu neměli představu. On ale z nějakého důvodu hrál hlupáka. „Netvrďte mi, že jste se konečně rozhodl poctít mě na mou dávnou žádost návštěvou a sdělit mi informace o případě Giny Masonové.“

„Jak jsem se zmiňoval, už když jste mě přepadla před několika měsíci, v době jejího zmizení jsem pracoval na loupežích. Naše oddělení později zadrželo muže, který se poté stal podezřelým ve vašem případě. Osvězte mi paměť a povězte mi o té noci, kdy zmizela.“

„Šly jsme spolu po Riverside Drive kousek od domu jejich rodičů. Z lesa vyšel muž. Popadl Ginu a mně řekl, ať uteču. O několik měsíců později jste zadrželi Randyho Haywarda za to, že něco ukradl své matce. Za to a za další obvinění, týkající se drog, dostal trest sedmi let za mřížemi.“

Adlerovi to zjevně nějaké vzpomínky vyvolalo. „Haywarda chytili, jak se snaží prodat matčiny šperky pár týdnů po Ginině zmizení. Paní Haywardová ale ohlásila krádež tu noc,

kdy Gina zmizela, a tak se Randy dostal blíž vám a Gině," řekl. „A ačkoliv byl od místa činu v zásadě jen pár kroků, policii se nikdy nepodařilo z čehokoliv ho obvinít. Chyběl jakýkoliv důkaz, který by ho s Ginou spojoval.“

Kaitlin přikývla. „Jeho matka mu poskytla skvělého obhájce. Randy se nikdy k ničemu nepřiznal. Většina policistů ale věřila, že v tom byl nějak zapletený.“

V zaťaté čelisti mu zacukalo. „Proč jste na dnešní přednášku pozvala Jennifer?“

„Jennifer byla jednou z posledních dívek, které viděly Ginu naživu. Tu noc, kdy Gina zmizela, jsme byly u řeky čtyři. Mezi nimi byla Jennifer. Dělal jsem s ní rozhovor pro svůj podcast.“ Jeho vážný výraz neodpovídal muži, který se zabývá starým případem. „Detektive, stále tak úplně nevím, proč jste tady. Přišel jste kvůli případu Giny Masonové?“

Jako by mu ztuhlé rysy trochu zjemněly. „Přijel jsem za vámi z místa činu. Jennifer Ralstonová byla zavražděna.“

Krve by se v ní v tu chvíli nedořezal. Hlava se jí zatočila a udělalo se jí nevolno. Hrdlo se jí sevřelo návallem emocí. Snažila se potlačit nutkání zvracet. „Jennifer? Jste si jistý, že jde o Jennifer? Mluvila jsem s ní asi před pěti nebo šesti hodinami.“

„Ano, jsem si jistý.“ Jeho hluboký vyrovnaný hlas nenechával žádné pochyby. „Byla nalezena u sebe doma. Jak jste se znaly?“

„Znaly“. Minulý čas. Sakra, tohle přece není pravda! Kaitlin si roztřesenou rukou prohrábla vlasy a Adler jí přistrčil jednu z židlí. Posadila se a založila si ruce ve snaze zadržet smutek a šok, dokud si to nějak nesrovná v hlavě. „Znala jsem ji od střední školy...“ zašeptala.

„To je mi líto. Asi to pro vás není snadné.“

„Ne, není...“ Směs nevěřičnosti, vzteku a smutku jako by zrcadlila pocity, které zažívala po Ginině únosu.

Adler si vzal druhou židli, posadil se naproti ní a zeptal se jemnějším a milejším hlasem: „Proč se teď vracíte k Gině?“

Olízla si rty. Tohle byla chvíle, kdy si přála, aby ještě pila. „Ginu se nepodařilo najít. Potřebuje důstojný konec.“

„Ale proč vy? Je tohle nějaká podivná snaha ukázat, jak policie tenhle případ nezvládla?“

„Jenže tak to bylo,“ řekla a zadívala se na něj.

Dělilo je sotva třicet centimetrů a on si ji prohlížel, jako by byla skládkou s příliš mnoha chybějícími dílky. „A to je důvod, proč jste se rozhodla znovuotevřít čtrnáct let starý případ?“

„Vám to nestačí, detektive Adlere?“

„Jsem detektivem na vraždách příliš dlouho, Kaitlin, abych nepoznal, když se v něčem skrývá víc.“

Prudce vydechla a snažila se ovládnout vztek a pocity viny, které si v sobě nesla od noci, kdy Gina zmizela. Lhaní a vyhýbání se odpovědím by ho možná zdrželo, ale nijak by to nesmazalo to, co udělala. „Ginin únosce mi řekl, ať uteču. Mohla jsem zůstat a bojovat. Mohla jsem se pokusit svou sestřenicí zachránit, ale neudělala jsem to. A pak byla pryč.“

Nepřítomně si škrábal jizvu na pravé ruce a přitom si ji pozorně prohlížel. A možná že mu pohled zcela nepatrně zjihl. „Proč jste na střední škole bydlela u tety se strýcem?“

„Pár let předtím spáchal můj bratr sebevraždu. Abych utlumila bolest, začala jsem brát drogy. Šlo to se mnou rychle z kopce. Matka se domnívala, že odvykačka a nový start ve Virginii mě zachrání.“

Adler nepromluvil a nechal ticho, aby ji přinutilo dokončit načaté vysvětlení.

„Když jsem se vrátila do Texasu, myslela jsem si, že jsem v pohodě. Žila jsem svůj život. Nikdo z mých nových přátel netušil, co se tady stalo. A pak jsem šla na jeden karnevalový večírek.“ Když to vyslovila nahlas, připadalo jí to směšné.

Muž se na ni zadíval s opravdovým zájmem a bez jediné stopy odsudku. „Co s tím má společného večírek?“

Sobě navzdory jí skoro připadalo, že jí přišel pomoci a jsou na stejné lodi. „Touhle dobou před dvěma lety jsem vedla filmovou divizi v jedné reklamní agentuře. A firma pořádala halloweenskou párty.“ Vyprávět mu o tom, co se stalo, působilo divně. „Lidé měli masky a jeden kluk z účtárny přišel jako klaun. S širokým úsměvem, kulatým červeným nosem, vysokým obočím a oranžovými vlasy.“ Zhluboka si vydechla. „Jakmile jsem ho uviděla, sevřel se mi hrudník a úplně jsem zpanikařila.“

Pozorně jí naslouchal.

„Muž, který Ginu unesl, měl na sobě přesně takovou klaunskou masku. Na světě jich je nejspíš nepočítaně. Ale tahle ve mně spustila panickou ataku.“ Ta příhoda se nedala vrátit ani nalakovat narůžovo. Kostlivci ve skříní se už dál nedali ignorovat.

„A tak jste se rozhodla vytvořit podcast.“

Od něj to znělo tak snadno. „Nejdřív jsem zase začala chodit k anonymním alkoholikům. Bez alkoholu, který by potlačil moje emoce, jsem zase začala myslet na Ginu. Došlo mi, že to, co se před čtrnácti lety stalo, nezmizelo. V práci jsem dala brzy nato výpověď a přestěhovala se zpátky do Richmondu.“

Z náprsní kapsy si vytáhl zápisník a pero. „Kde jste pracovala?“

„V reklamní agentuře Hayes Morgan.“ Zaváhala, jestli dodat ještě další informaci, ale pak si uvědomila, že upřímností by mohla získat jeho důvěru. „Pracovala jsem tam pod jménem Lyn Tylerová.“

Velkým tučným písmem si to zapsal a zeptal se: „Proč jste si změnila jméno?“

„Po Ginině únosu jsem se dostala pod drobnohled médií. Měla jsem mnoho nevyžádaných telefonátů, které skončily

až po mém přestěhování zpátky do Texasu. Tam jsem nakonec začala používat i jiné jméno.“

„Takže jste prožila panickou ataku a rozhodla jste se vrátit do Virginie. Říkala jste, že jste s Jennifer mluvila. Dělala jste rozhovor ještě s někým dalším?“

„Kromě Jennifer – s Erikou Crowleyovou; s každým, kdo Ginu znal, a s detektivem v důchodu, který měl její případ na starosti. Ještě stále se snažím získat rozhovor s Randym Haywardem, ale ten je v městské věznici, kde čelí obvinění z vraždy, a nechce se se mnou setkat.“

Detektiv si dělal poznámky a pak k ní zvedl pohled. „Potřebuju kopie všech rozhovorů, a to zejména toho s Jennifer.“

„Ty soubory jsou zatím neupravené. Nejsem připravená je sdílet.“

„Vyšetřuju vraždu. Chcete mi říct, že odmítáte spolupracovat?“ Jeho hlas okamžitě ztratil veškerou laskavost.

Znovu v ní začal vřít vztek, který spálil veškeré spojení, co snad mezi nimi bylo. „Zatím jsem se od vás ani od žádného jiného policajta nedočkala ani náznaku pomoci. Na oddělení pohřešovaných osob i na vraždách jsem nechala nespočet vzkazů. A vy mě obviňujete, že nechci spolupracovat?“

„Máte informace, Kaitlin, a já je potřebuju znát.“

Vstala a otřela si dlaně o džíny. „Policajtům nevěřím.“

Také vstal, a když si strčil zápisník i pero zpátky do náprsní kapsy, naklonil se nad ni. „To jsem pochopil. Ale to není omluva pro zadržování informací v případě vraždy.“

„Nevěřím, že by měl můj projekt cokoliv společného s vaším případem. Gina zmizela před čtrnácti lety.“

„Jak si můžete být tak jistá, že spolu nesouvisejí?“

Kaitlin si jistá byla. Nebo skoro. Ale věděla, že by ji ty pochybnosti žraly. Bude lepší to s tímhle policajtem zkusit než později zase litovat.

Naklonil se ještě o kousek blíž. „Mohu vaše mlčení považovat za souhlas? Nebo si mám sehnat soudní příkaz?“